

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Z. V.**, zast. JUDr. Vladimírem Zonkem, advokátem, se sídlem Vítězná 3334/7, Ostrava, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutím žalované ze dne 9. 4. 2015 a 27. 7. 2015, obě vydaná pod č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 10. 2022, č. j. 20 Ad 32/2015-174,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 10. 2022, č. j. 20 Ad 32/2015-174, **se zrušuje** a věc se **vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 31. 1. 2014, č. j. X (dále také jen „rozhodnutí o zamítnutí žádosti o starobní důchod“), zamítla žádost žalobce o starobní důchod pro nesplnění podmínek podle § 29 a § 74 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), § 174 zákona č. 235/1992 Sb., o zrušení pracovních kategorií a o některých dalších změnách v sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31. 12. 2011, a § 21 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31. 12. 1995 (dále jen „zákon o sociálním zabezpečení“). Uzavřela, že žalobci nárok na starobní důchod ke dni 14. 3. 2014 nevznikl, neboť nezískal v pracovní kategorii I.B dobu zaměstnání požadovaných 20 let, ale pouze 17 let a 326 dnů. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal námitky, které žalovaná rozhodnutím ze dne 9. 4. 2015, č. j. X, zamítla a rozhodnutí o zamítnutí žádosti o starobní důchod potvrdila.

[2] Žalovaná dále rozhodnutím ze dne 7. 5. 2015, č. j. X (dále také jen „rozhodnutí o přiznání starobního důchodu“), přiznala žalobci podle § 29 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění starobní důchod od 14. 3. 2015. Žalobce se také proti tomuto rozhodnutí bránil

námitkami, které žalovaná rozhodnutím ze dne 27. 7. 2015, č. j. X, zamítla a rozhodnutí o přiznání starobního důchodu potvrdila.

[3] Obě výše uvedená rozhodnutí žalované o námitkách napadl žalobce žalobami u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“). Ten řízení o nich spojil ke společnému projednání usnesením ze dne 26. 2. 2016, č. j. 20 Ad 32/2015-10, a věc nadále vedl pod sp. zn. 20 Ad 32/2015. Obě žaloby následně rozsudkem ze dne 22. 2. 2017, č. j. 20 Ad 32/2015-86 (dále také jen „první rozsudek“), zamítl.

[4] Krajský soud v prvním rozsudku ve vztahu k rozhodnutí o zamítnutí žádosti o starobní důchod zdůraznil, že v souladu s § 14 zákona o sociálním zabezpečení zařazení doby studia jako doby v I. nebo II. pracovní kategorii je možné pouze v případě převahy praktické činnosti nad teoretickou výukou. Krajský soud uzavřel, že pro vznik nároku na důchod ke dni 14. 3. 2014 (jak uplatňoval žalobce) bylo potřeba získat 20 let (tj. 7.300 dnů) zaměstnání v preferované pracovní kategorii I.B, z toho však žalovaná žalobci evidovala v této kategorii pouze 6.532 dnů. Žalobci tedy chybělo 768 dnů. Jelikož za 1. ročník studia nemohl žalobce podle krajského soudu získat žádný den v preferované pracovní kategorii, neboť v něm nepřevyšovala doba praktické výuky dobu teoretické výuky, a za zbývající roky studia mohl získat již nejvýše 607 dnů (za dobu od 1. 9. 1972 do 30. 4. 1974), v součtu s evidovanými dobami to stále nedosahovalo požadovaných 7.300 dnů. Krajský soud tudíž blíže nezjišťoval rozsah výkonu odborné praxe na jednotlivých pracovištích v rámci praktické výuky. Ve vztahu k rozhodnutí o přiznání starobního důchodu pak krajský soud vyslovil, že započtení doby studia v letech 1971 až 1974 v preferované pracovní kategorii I.B je bez vlivu na nárok na starobní důchod k datu 14. 3. 2015, který žalovaná žalobci uvedeným rozhodnutím přiznala.

[5] Nejvyšší správní soud však ke kasační stížnosti žalobce první rozsudek zrušil svým rozsudkem ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Ads 60/2017-35 (dále jen „zrušující rozsudek č. j. 8 Ads 60/2017-35“), a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Nesouhlasil totiž s posouzením a závěry krajského soudu týkajícími se požadavku na převahu praktické výuky nad výukou teoretickou, který krajský soud dovodil z § 14 odst. 1 zákona o sociálním zabezpečení.

[6] Krajský soud následně rozsudkem ze dne 3. 12. 2019, č. j. 20 Ad 32/2015-134 (dále jen „druhý rozsudek“), obě žaloby opět zamítl. Na základě všech obstaraných podkladů neměl za prokázané, že by žalobci vznikl nárok na snížení důchodového věku, resp. na přiznání starobního důchodu již ke dni 14. 3. 2014.

[7] I tento rozsudek však Nejvyšší správní soud zrušil a věc opětovně vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, a to rozsudkem ze dne 31. 5. 2022, č. j. 4 Ads 16/2020-38. Dovodil, že řízení před krajským soudem předcházející vydání druhého rozsudku bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Tato vada spočívala v tom, že krajský soud nepředvolal k jednání konanému dne 22. 10. 2019 právního zástupce stěžovatele a bez jeho přítomnosti také provedl stěžovatelův účastnický výslech.

II.

pokračování

[8] Krajský soud v dalším řízení v záhlaví specifikovaným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) žalobcovy žaloby znovu zamítl.

[9] Krajský soud především odstranil dříve mu vytčenou vadu spočívající v tom, že nepředvolal k jednání (konanému dne 22. 10. 2019) právního zástupce stěžovatele a bez jeho přítomnosti provedl stěžovatelův účastnický výslech. Tohoto zástupce k dalšímu jednání, které se konalo dne 13. 9. 2022, řádně předvolal a stěžovatel současně souhlasil s tím, aby jeho výpověď učiněná při jednání dne 22. 10. 2019 byla považována za součást výpovědi učiněné dne 13. 9. 2022.

[10] V napadeném rozsudku pak krajský soud, vycházející z obsahu učebních dokumentů pro učební obory vydaných Ministerstvem školství dne 21. 4. 1967, zejména z učebního plánu a z učební osnovy učebního oboru 24.24.2 provozní zámečnický, a z výsledků žalobce, svědkyně M. V. (pracovnice OKK Koksovny a.s.) a výsledku svědkyně I. F. (bývalé zaměstnankyně OKK Koksovny a.s.), uzavřel, že nebylo prokázáno, že by žalobce během učebního poměru praktické vyučování prováděl pravidelně na pracovištích nebo v provozech, kde se vykonávala zaměstnání I.(II.) pracovní kategorie. Krajský soud připustil, že praktické vyučování v rámci učebního poměru sice probíhalo pravidelně, nikoli však pravidelně na těch pracovištích, kde se vykonávala zaměstnání I. (II.) pracovní kategorie. Nadto podle krajského soudu žalobce ani netvrdil, že by byl učněm připravovaným výlučně pro zaměstnání I. (II.) pracovní kategorie. Krajský soud také zdůraznil, že „[p]ojem pravidelnost je nutno vykládat ve smyslu trvalosti a nepřetržitosti.“ Na základě těchto skutečností dospěl k závěru, že žalovaná správně dobu učebního poměru (která podle krajského soudu činila 1.048 dnů) nezapočítala jako dobu zaměstnání I. (II.) pracovní kategorie pro účely důchodového pojištění ve smyslu § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 117/1988 Sb. Podle krajského soudu žalovaná evidovala žalobci v preferované pracovní kategorii I.B a ve II. pracovní kategorii celkem 7.234 dnů, z čehož ve II. pracovní kategorii 488 dnů v době učebního poměru a dále 214 dnů v roce 1986, a v I.B pracovní kategorii 6.532 dnů. Za správný tudíž považoval krajský soud závěr žalované, že žalobci pro získání 20 let (7.300 dnů) v I.B pracovní kategorii schází 768 dnů (7.300-6.532 dnů), a tedy mu nárok na snížení důchodového věku a přiznání starobního důchodu již ke dni 14. 3. 2014 nevznikl.

III.

[11] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní proti napadenému rozsudku brojí kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje jej zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Stěžovatel považuje závěry přijaté krajským soudem za věcně i právně nesprávné a zjevně chybné, zvláště v návaznosti na zrušující rozsudek č. j. 8 Ads 60/2017-35. Stěžovatel má za to, že v dalším řízení před krajským soudem bylo jednoznačně prokázáno naplnění podmínek podle § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 117/1988 Sb. Splnění první podmínky, tedy pravidelnost praktického vyučování (učňovské praxe) v průběhu studia učňovského oboru provozní zámečnický na pracovištích OKK Koksovny a.s. (resp. jejího právního předchůdce – poznámka soudu), je podle stěžovatele zřejmé již jen z toho, že se v tomto učebním oboru řádně vyučil ve lhůtě stanovené pro výuku daného učebního oboru.

[13] Ve vztahu k druhé podmínce, tedy k tomu, zda se tento pravidelný odborný výcvik prováděl na pracovištích nebo v provozech, kde se vykonávaly práce (zaměstnání) zařazené do I. (II.) pracovní kategorie, stěžovatel zdůrazňuje, že skutečnost, že nejsou k dispozici konkrétní záznamy ohledně toho, na kterém konkrétním pracovišti praxi vykonával, nemůže být vykládána k jeho tíži. Evidovat a vykazovat konkrétní výkon praktické výuky bylo povinností zaměstnavatele, resp. příslušného učiliště ve spolupráci s pracovištěm, kde byla praxe vykonávána. Podle stěžovatele o výkonu jeho učňovské praxe na pracovištích zařazených do uvedených preferovaných kategorií svědčí zásadní skutečnost, že evidenční list o době zaměstnání a výdělku z období let 1971 a 1972, tedy prvního a části druhého ročníku učení stěžovatele, vykazuje zařazení učňovské praxe do II. pracovní kategorie.

[14] Stěžovatel nesouhlasí s tím, že krajský soud závěry obsažené v napadeném rozsudku založil mimo jiné i na výsledku svědkyně I. F., která k meritu věci nemohla sdělit jakoukoliv relevantní informaci. Nebyla totiž v době stěžovatelovy učňovské praxe ani zaměstnankyní učiliště ani OKK Koksozny a.s.

[15] Stěžovatel poukazuje rovněž na to, že v předchozím řízení vyslechnutý svědek (stěžovatel zřejmě míní svědkyni M. V. – poznámka soudu) výslovně uvedl, že všechna pracoviště na koksovně byla v rozhodném období zařazena do II. pracovní kategorie a pak následně administrativní změnou z roku 1985 byla přearažena do I. pracovní kategorie. Stěžovatel dále zdůrazňuje, že jeho praktický odborný výcvik vykazuje také podmínku převáženosti, a je tedy logické zařazení celé učební doby do preferované pracovní kategorie. To podle něj vyplývá i z § 2 odst. 1 vyhlášky č. 102/1964 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení, podle něhož je vždy učební doba vykazována jako celek a takto je tudíž třeba posuzovat i dobu jeho učení. Jedná se o kontinuální pracovní období, u kterého není žádný zákonný důvod, aby bylo posuzováno časově po jednotlivých ročnících učební poměru. Postup soudu ve vazbě na listinné důkazy, zejména evidenční listy o době zaměstnání a výdělku z období let 1971 a 1972, nabourává kontinuitu dlouhodobého posuzování učební doby pro preferované pracovní kategorie, je v rozporu se zásadou právní jistoty občanů a znevýhodňuje stěžovatele proti jiným pojištěncům, kterým byla učební doba započítána jako celek do preferovaných pracovních kategorií bez zkoumání toho, zda se konal výcvik na pracovištích preferované pracovní kategorie či zda vůbec o preferovanou kategorii jde, byť tato byla určena zákonem.

[16] Nakonec stěžovatel dodává, že není pravdivé tvrzení krajského soudu obsažené v napadeném rozsudku o tom, že stěžovatel netvrdil, že byl učněm připravovaným výlučně pro zaměstnání I. a II. pracovní kategorie. Při ústním jednání soudu dne 13. 9. 2022 totiž uvedl, že se učil pro Koksovnu Karolina profesi provozního zámečníka. Dle zrušujícího rozsudku č. j. 8 Ads 60/2017-35 měl krajský soud posoudit otázku pravidelnosti praktického vyučování, přičemž o znacích trvalosti a nepřetržitosti, které krajský soud zmiňuje v odstavci 19. napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku nic neuvádí. Tyto znaky přitom podle stěžovatele nepřipustně zužují dřívější závěry obsažené v tomto zrušujícím rozsudku kasačního soudu.

IV.

[17] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje její zamítnutí. Poukazuje na to, že krajský soud dle dříve vyslovených závěrů Nejvyššího správního soudu znovu posoudil

pokračování

předpoklad pravidelnosti praktického vyučování a uzavřel, že odborný výcvik žalobce sice probíhal pravidelně, avšak evidentně nikoliv pouze na pracovištích nebo provozech, kde se vykonávala zaměstnání I. (II.) kategorie. Považuje proto provedené dokazování za dostatečné, přičemž závěry krajského soudu nejsou opřeny výlučně o výpověď svědkyně F. Podle žalované nebyl prokázán výkon preferovaného zaměstnání v rozsahu zakládajícím nárok na snížení věkové hranice pro odchod do důchodu.

V.

[18] Nejvyšší správní soud se především zabýval otázkou, zda je kasační stížnost v nynější věci přípustná podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Jedná se totiž již o třetí kasační stížnost téhož stěžovatele v pořadí.

[19] Podle shora uvedeného ustanovení je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[20] Nejvyšší správní soud na tomto místě v souvislosti s přípustností opakované kasační stížnosti pro stručnost odkazuje na závěry vyplývající z usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, které citoval již ve svém předchozím rozsudku v této věci ze dne 31. 5. 2022, č. j. 4 Ads 16/2020-38 (viz odst. [17] uvedeného rozsudku). Z nich stručně řečeno vyplývá, že stěžovatel je ve své opakované kasační stížnosti oprávněn namítat pouze to, že se krajský soud neřídil závaznými právními názory Nejvyššího správního soudu vyslovenými v dřívějších zrušujících rozsudcích, nebo uplatňovat otázky, které nemohly být předmětem řízení o první či druhé kasační stížnosti proto, že nebyly řešeny v prvním či druhém kasační stížností napadeném rozsudku krajského soudu (typicky procesní vady). Naopak stěžovatel není oprávněn v opakované kasační stížnosti uplatňovat důvody, které mohl uplatnit již v první kasační stížnosti a o nichž mohl rozhodnout kasační soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v prvním kasačním řízení.

[21] Z nynější kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel namítá právě to, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku č. j. 8 Ads 60/2017-35 a dospěl k nesprávným závěrům ohledně (ne)naplnění podmínek podle § 3 odst. 1 nařízení č. 117/1988 Sb. pro započtení doby studia učně na středním odborném učilišti připravovaného pro zaměstnání I. (II.) pracovní kategorie jako doby zaměstnání v této pracovní kategorii pro účely posouzení vzniku nároku na starobní důchod, zejména pak snížení věkové hranice pro odchod do důchodu. Má za to, že o výkonu jeho učňovské praxe a zařazení této praxe do preferované kategorie svědčí evidenční listy z období let 1971 a 1972. Stěžovatel dále nesouhlasí s provedením výslechu svědkyně I. F. (k němuž došlo po zrušení prvního rozsudku krajského soudu) proto, že v rozhodné době nebyla zaměstnankyní učiliště či Koksozny Karolina, a krajskému soudu také vytýká, že nepřipustně zužuje závěry Nejvyššího správního soudu uvedené ve zrušujícím rozsudku č. j. 8 Ads 60/2017-35, když ve svých úvahách o započtení doby stěžovatelova učení jako doby zaměstnání pro účely posouzení vzniku nároku na starobní důchod zvažuje znaky trvalosti a nepřetržitosti učňovské praxe.

[22] Nejvyšší správní soud na tomto místě doplňuje, že důvody obsažené v nynější kasační stížnosti se převážně shodují s těmi obsaženými v kasační stížnosti podané proti druhému rozsudku krajského soudu. Jak již ale uvedeno, tento druhý rozsudek Nejvyšší správní soud zrušil z důvodu vady řízení před krajským soudem, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku (viz odst. [7]), čímž byl naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud se proto dříve nemohl zabývat kasačními námitkami uplatněnými z kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; bylo to tehdy předčasné. Z toho vyplývá, že nyní vznesenými kasačními námitkami týkajícími se merita věci se ve svých předchozích rozsudcích Nejvyšší správní soud dosud nezabýval. Stěžovatelova opakovaná, v pořadí třetí, kasační stížnost je z uvedených důvodů přípustná.

[23] Nejvyšší správní soud tedy posoudil nynější kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[24] Kasační stížnost je důvodná.

[25] Stěžovatel i v nynější třetí kasační stížnosti napadá rozsudek krajského soudu mimo jiné pro vady podřaditelné pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Posouzením uvedené otázky se tudíž Nejvyšší správní soud zabýval především, neboť pokud by pochybení tohoto druhu opětovně dovodil, bylo by to znovu překážkou věcného přezkumu napadeného rozsudku ze zbylých uplatněných kasačních důvodů.

[26] Stěžovatel konkrétně namítá, že krajský soud neměl vycházet při posouzení věci z výpovědi svědkyně I. F., která se stala zaměstnankyní OKK Koksovny a.s. až poté, co zde stěžovatel dokončil studium, a neměl tento důkaz provádět. Uvedená svědkyně podle stěžovatelova názoru nemohla v řízení uvést žádné pro věc relevantní informace.

[27] Nejvyšší správní soud k uvedené námitce uvádí, že zahrnuje dva aspekty. Jednak se jedná o samotné provedení výslechu této svědkyně a jednak hodnocení její výpovědi krajským soudem a zohlednění skutečností, které svědkyně uvedla, při úvahách o sporných otázkách nastolených v souzené věci.

[28] Jedná-li se o onen první aspekt, Nejvyšší správní soud uvádí, že v tomto ohledu se krajský soud žádného pochybení nedopustil. Samotné provedení tohoto důkazu vadu řízení s vlivem na zákonnost napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nezakládá. Krajský soud je totiž při provádění důkazů povinen respektovat pravidla vyplývající z § 52 odst. 1 s. ř. s. a dále z § 77 téhož zákona, a v tomto směru nepochybil.

[29] Podle § 52 odst. 1 s. ř. s., *soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné.*

[30] Podle § 77 odst. 1 s. ř. s., *dokazování provádí soud při jednání.* Podle odst. 2 téhož ustanovení, *v rámci dokazování může soud zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Soud jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného.*

[31] Požadavkům na dokazování vyplývajícím z výše citovaných ustanovení soudního řádu správního krajský soud dostál. Dokazování provedl při jednání a provedl nejen důkazy navržené stěžovatelem, ale i další důkazy, které vyplynuly z výsledků již provedeného dokazování, o nichž usuzoval, že by mohly přispět k objasnění skutkového stavu věci, což byl i případ svědkyně F. Není pochyb o tom, že krajský soud neopomněl ani žádný z navržených důkazů. Z tohoto pohledu je pak bez významu, zda provedené důkazy přispěly k prokázání stěžovatelem uplatněných žalobních bodů či nikoliv. Zejména v případě výpovědi svědků není zpravidla možné předem předvídat, jaké konkrétní skutečnosti svědek bude vypovídat a zda tato jeho výpověď nakonec potvrdí ty skutečnosti, které má prokazovat, tedy zda bude k prokázání určitých tvrzení prospěšná. Nutno však dodat, že *prima facie* se výslech svědkyně F. nejevil jako důkaz nadbytečný a/nebo bezpředmětný. Krajskému soudu tudíž nelze s úspěchem vyčítat, že k výslechu této svědkyně přistoupil. Z postupu krajského soudu při dokazování pak vyplývá, že dokazování prováděl zcela v souladu s požadavky vyplývajících z citovaného § 52 odst. 1 s. ř. s., tedy prováděl i jiné než účastníky navržené důkazy, o nichž měl za to, že by mohly přispět k objektivnímu, nestrannému a pokud možno (s ohledem na časový aspekt případu, v němž byly posuzovány události z doby před 50 lety) co nejúplnějšímu zjištění skutkového stavu potřebnému k rozhodnutí.

[32] Druhým aspektem výslechu svědkyně F. pak bylo hodnocení její výpovědi krajským soudem, a především stěžovatelem poukazovaná skutečnost, že svědkyně vypovídala o událostech, jimž nebyla přítomna, neboť v rozhodné době u OKK Koksovy, a.s. či její právní předchůdkyně nepracovala. Zhodnocení tohoto druhého aspektu výslechu svědkyně F., tedy možnosti využít její výpovědi při posouzení rozhodných otázek krajským soudem se bude Nejvyšší správní soud věnovat v další části tohoto rozsudku při vypořádání kasačních námátek spadajících pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[33] Pro výše uvedené Nejvyšší správní soud nepovažuje samotné provedení důkazu výslechem svědkyně F. za vadu, která by byla důvodem pro zrušení napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud shrnuje, že napadený rozsudek je plně přezkoumatelný, netrpí nedostatkem důvodů a není ani nesrozumitelný. Jelikož se krajský soud nedopustil ani jiné vady řízení s vlivem na zákonnost napadeného rozsudku, kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není naplněn.

[34] Nejvyšší správní soud tedy přistoupil k posouzení zbylé kasační argumentace, již lze podřadit pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Pokud jde o shrnutí relevantní právní úpravy a jejího historického vývoje, odkazuje na tomto místě na zrušující rozsudek č. j. 8 Ads 60/2017-35, neboť považuje za nadbytečné v projednávané věci opakovat již jednou vyřčené.

[35] I nadále v řízení zůstává spornou otázkou, zda stěžovateli měla být započtena v I.B pracovní kategorii doba jeho učetního poměru v letech 1971 až 1974. Pokud by tomu tak bylo, stěžovatel dovozuje, že by dosáhl požadované doby 20 let práce v zaměstnání zařazeném do pracovní kategorie I.B a vznikl by mu nárok na starobní důchod v 58 letech, tedy již ke dni 14. 3. 2014.

[36] Stěžovatel předně namítá, že napadený rozsudek je v návaznosti na závazné právní závěry vyslovené ve zrušujícím rozsudku č. j. 8 Ads 60/2017-35 věcně i právně nesprávný a dovolává se zejména obsahu evidenčních listů za dobu učebního poměru v letech 1971 a 1972, v nichž byla vykázána doba výkon zaměstnání ve II. preferované pracovní kategorii. Ta byla v roce 1985 změněna zpětně na I. pracovní kategorii. Stěžovatel má za to, že mu nemůže být kladeno k tíži, že zaměstnavatel v jednotlivých evidenčních listech v letech 1971 a 1972, ale ani v navazujících letech 1973 a 1974 nevykázal zaměstnání (resp. jeho učební obor) v preferované pracovní kategorii I.B.

[37] Podle § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 117/1988 Sb., *se doba studia žáka středního odborného učiliště připravovaného pro zaměstnání I. (II.) pracovní kategorie započítává jako doba zaměstnání této pracovní kategorie, jestliže se praktické vyučování provádí pravidelně na pracovištích nebo v provozech, kde se vykonávají zaměstnání I. (II.) pracovní kategorie. Jde-li o zaměstnání I. pracovní kategorie v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech, započítává se takto doba studia od počátku školního roku, v němž se žák podle učebního plánu pravidelně připravuje na budoucí povolání na pracovištích v podzemí.*

[38] Nejvyšší správní soud na tomto místě připomíná, že již ve zrušujícím rozsudku č. j. 8 Ads 60/2017-35 z právě citovaného § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 117/1988 Sb. vyvodil dvě podmínky, které je nutné splnit, aby mohla být doba učení žáka středního odborného učiliště připravovaného pro zaměstnání I. (II.) pracovní kategorie započítána jako doba zaměstnání této pracovní kategorie; je to zaprvé *pravidelnost* praktického vyučování, a zadruhé jeho provádění *na pracovištích nebo v provozech, kde se vykonávají zaměstnání I. (II.) pracovní kategorie.*

[39] Právě proto, že v prvním rozsudku se splněním těchto podmínek krajský soud nezabýval, Nejvyšší správní soud mu ve svém zrušujícím rozsudku uložil, aby v dalším řízení především posoudil, zda je stěžovatel naplnil, a upozornil, že obě tyto podmínky musí být splněny kumulativně.

[40] Krajský soud se tomuto posouzení věnoval zejména v odstavci 19. napadeného rozsudku. Dospěl přitom k závěru, že je nepochybné, že praktické vyučování žalobce v rámci učebního poměru probíhalo pravidelně, neboť to vyplývá nejenom z výpovědi samotného stěžovatele, ale rovněž to potvrzují i učební dokumenty ze dne 21. 4. 1967, č. j. 1273467-II/2, zejména učební plán oboru 24.24.2 provozní zámečnick, vydané Ministerstvem školství mládeže a tělovýchovy. První z uvedených podmínek tedy krajský soud považoval za splněnou. Naproti tomu druhá podmínka podle krajského soudu naplněna nebyla. V řízení totiž podle něj nebylo prokázáno, že by žalobce během svého učebního poměru prováděl praktické vyučování pravidelně právě na pracovištích nebo v provozech, kde se vykonávala zaměstnání I. (II.) pracovní kategorie. Krajský soud přitom doplnil, že pojem pravidelnost je nutno vykládat i ve smyslu trvalosti a nepřetržitosti. Dále vyslovil, že „[n]e všechna pracoviště Koksovny Karolina byla v roce 1985, kdy došlo k přiznání I. pracovních kategorií i pro pracovníky koksovny, zařazena do I. pracovní kategorie. Z výpovědi svědkyně M. V. bylo zjištěno, že do této kategorie bylo zařazeno středisko koksových pecí a chemické výroby, nepatřila tam úprava uhlí, uhelná služba, laboratoře, všeobecná údržba. Rovněž z výpovědi svědkyně I. F. bylo zjištěno, že učni vykonávali praxi na dílnách,

pokračování

chodili i do provozů jako úpravna uhlí, uhelná služba, třídírna uhlí, chemická výroba, koksovací pece, dílny. Dílny byly zařazeny do III. pracovní kategorie. Do I. pracovní kategorie byly zařazeny pracoviště koksovací pece a chemická výroba, do II. pracovní kategorie úpravna uhlí, uhelná služba, třídírny.“ K tomu pak dodal, že stěžovatel ani netvrdil, že by byl učněm připravovaným výlučně pro zaměstnání I. (II.) pracovní kategorie. Nakonec uzavřel, že během učebního poměru stěžovatel vykonával praktický výcvik i na jiných pracovištích než těch, kde se vykonávala zaměstnání I. (II.) pracovní kategorie. Setrval proto na dříve (v prvním i druhém rozsudku) vysloveném závěru, že stěžovateli schází v preferované pracovní kategorii 768 dnů (7.300-6.532 dnů) a dobu učebního poměru v délce 1.048 dnů nelze do této doby započíst.

[41] Z uvedeného je zřejmé, že se krajský soud v napadeném rozsudku zabýval splněním dvou podmínek vyplývajících z nařízení vlády č. 117/1988 Sb., jak jej zavázal Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku č. j. 8 Ads 60/2017-35. S ohledem na skutečnost, že podmínka pravidelnosti praktického vyučování byla ve stěžovatelově případě splněna ve všech ročnících jeho studia (učení) a není více rozporována, Nejvyšší správní soud se zabýval v dalším výlučně otázkou, zda krajský soud správně dovodil absenci druhé z požadovaných podmínek, tedy aby se pravidelné praktické vyučování uskutečňovalo na pracovištích nebo v provozech, kde se vykonávala zaměstnání I. (II.) pracovní kategorie.

[42] Z výše citované pasáže napadeného rozsudku přitom vyplývá, že krajský soud měl z provedeného dokazování za prokázané, že žalobce vykonával praktickou výuku na pracovištích I., II. i III. pracovní kategorie. Přesto však dovodil, že není splněna druhá podmínka vyplývající z § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 117/1988 Sb. Nově totiž poukázal na požadavek na trvalost a nepřetržitost této praktické výuky (které jsou podle krajského soudu pojmově spjaty s požadovanou podmínkou na pravidelnost praktické výuky - viz odst. 19. napadeného rozsudku), a opětovně proto usoudil, že požadavky vyplývající ze zmíněného § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 117/1988 Sb. nejsou splněny. S uvedenými závěry se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

[43] Z žádného ustanovení nařízení vlády č. 117/1988 Sb., ani zákona o sociálním zabezpečení, zejména pak pro věc relevantního § 14 uvedeného zákona, totiž neplynou požadavky na trvalost a nepřetržitost praktické výuky, které krajský soud nově při posouzení věci v souvislosti s pravidelností praktického výcviku vyžaduje. Jedná se tak o požadavky přesahující rámec relevantní právní úpravy.

[44] Podle § 14 odst. 1 zákona o sociálním zabezpečení se *[z]aměstnání (...) zařazují pro účely důchodového zabezpečení podle druhů vykonávaných prací do tří pracovních kategorií. Podle odst. 2 téhož ustanovení se [d]o I. pracovní kategorie (...) zařazují zaměstnání, v nichž se vykonávají soustavně a v průběhu kalendářního měsíce převážně práce rizikové, při kterých dochází k častým a trvalým poruchám zdraví pracujících působením škodlivých fyzikálních a chemických vlivů, (...), a podle odst. 3 citovaného ustanovení se [d]o II. pracovní kategorie (...) zařazují zaměstnání, v nichž se vykonávají soustavně a v průběhu kalendářního měsíce převážně práce, při kterých jsou pracující (...).*“ (zvýraznění přidáno soudem).

[45] Nutno dodat, že krajský soud se již ve svém prvním rozsudku právě citovaného ustanovení dovolával. Dovožoval z něj však to, že požadavek na „převážnost“ práce v něm

užitého se vztahuje k tomu, aby převažovala praktická výuka nad výukou teoretickou. Tento závěr nepovažoval Nejvyšší správní soud za správný, jak vysvětlil ve zrušujícím rozsudku č. j. 8 Ads 60/2017-35.

[46] V napadeném rozsudku již krajský soud k aplikaci § 14 zákona o sociálním zabezpečení nepřistoupil, neboť nedovodil kumulativní splnění dvou podmínek vyplývajících z § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 117/1988 Sb. Nejvyšší správní soud se s tímto jeho dílčím závěrem neztotožnil, neboť z provedeného dokazování vyplynulo, že obě podmínky posledně zmíněného ustanovení byly ve stěžovatelově případě kumulativně splněny. Tedy stěžovatel v době svého učebního poměru vykonával praktickou výuku pravidelně na pracovištích zařazených jak do I., tak i do II. a III. kategorie. V takovém případě však bylo třeba dále se zabývat i splněním navazujícího požadavku plynoucího ze shora citovaného § 14 zákona o sociálním zabezpečení.

[47] Jinými slovy, poté, co z provedeného dokazování vyplynulo kumulativní splnění podmínek vyplývajících z § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 117/1988 Sb., bylo třeba se dále zabývat i splněním toho, zda se praktická výuka v průběhu kalendářního měsíce „převážně“ uskutečňovala na těch pracovištích či v těch provozech, kde se vykonávají zaměstnání I. (II.) pracovní kategorie ve smyslu § 14 zákona o sociálním zabezpečení. Pokud by i tento navazující požadavek byl v rámci stěžovatelova učebního poměru splněn, bylo třeba tuto dobu učebního poměru započítat jako dobu studia, která se pro účely nároku na starobní důchod započítává jako doba zaměstnání v I. (II.) pracovní kategorii ve smyslu § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 117/1988 Sb. Z uvedeného důvodu bylo třeba se zabývat zodpovězením otázky, zda v době stěžovatelova studia v letech 1971 až 1974 převažovala praktická výuka právě na pracovištích, v nichž se vykonávala zaměstnání I. (II.) pracovní kategorie.

[48] Takovým posouzením se však krajský soud v napadeném rozsudku nezabýval a nevedl k němu ani dokazování. Vycházel totiž z nesprávné premisy, že vedle splnění podmínky na pravidelnost praktické výuky, šlo o praktickou výuku výlučně a trvale uskutečňovanou na pracovištích I. (II.) pracovní kategorie, což ale z právní úpravy na věc dopadající neplyne. Dosud tedy nelze učinit nejen jednoznačný závěr o tom, že dobu učebního poměru od 1. 9. 1971 do 30. 4. 1974, nelze započítat jako dobu zaměstnání ve smyslu § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 117/1988 Sb., jak dovodil krajský soud v napadeném rozsudku. Předčasná je z uvedeného důvodu i navazující úvaha krajského soudu o tom, že žalobci schází v preferované pracovní kategorii I.B 768 dnů z celkově požadovaných 7.300 dnů (20 let), a proto mu nevznikl nárok na snížení důchodového věku.

[49] Nejvyšší správní soud se v této souvislosti ztotožňuje se stěžovatelem v tom, že pro posouzení věci jsou podstatné, kromě dalších podkladů, jež jsou součástí správního spisu, či důkazů, které krajský soud v řízení o žalobě provedl (či případně v dalším řízení provede), evidenční listy za jednotlivé posuzované roky doby stěžovatelova studia na odborném učilišti, které byly podkladem napadených rozhodnutí i napadeného rozsudku.

[50] Stěžovatel výslovně poukazuje na obsah evidenčních listů za období let 1971 a 1972. V evidenčním listu za rok 1971 je vykázáno ve II. pracovní kategorii 122 dnů (správnost zde uvedených údajů stvrdil stěžovatel svým podpisem) a za rok 1972 je vykázáno 366 dnů.

pokračování

Přestože tento evidenční list stěžovatel nepodepsal a ten obsahuje dovětek „*nedostavil se*“, údaje v něm obsažené nejsou v řízení rozporovány. Stěžovatel přitom již ve správním řízení, a následně i v žalobě upozorňoval na skutečnost, že v roce 1985 došlo k administrativní změně spočívající v tom, že zpětně byla zaměstnání II. pracovní kategorie zařazena do I. pracovní kategorie. Pokud se tato administrativní změna týkala i oboru, v němž probíhal stěžovatelův učební poměr (obor 24.24.2 provozní zámečnický), pak by tato skutečnost taktéž ovlivňovala počet dnů, v nichž stěžovatel splňoval požadavky vyplývající z § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 117/1988 Sb. Krajský soud, ač tuto administrativní změnu v pracovních kategoriích v odst. 19. napadeného rozsudku zmínil, pro účely posouzení nynější věci se jí blíže nezabýval (shodně jako dříve žalovaná v napadeném rozhodnutí). A to přesto, že uvedená skutečnost taktéž mohla ovlivnit závěry týkající se počtu dnů, v nichž stěžovatel splňoval zákonné požadavky pro zohlednění doby jeho studia jako doby zaměstnání v I. pracovní kategorii.

[51] Z obsahu samotné žaloby dále vyplývalo i to, že stěžovatel nesouhlasil s posouzením doby jeho studia v letech 1973 a 1974 jako doby, v níž praktická výuka probíhala pouze na pracovištích III. kategorie, jak bylo vykázano v evidenčních listech z těchto let. Přitom jak již uvedeno, z dokazování provedeného krajským soudem vyplynulo, že během učebního poměru stěžovatel pravidelně vykonával praktickou výuku na pracovištích všech pracovních kategorií, tedy i I. pracovní kategorie, což však zjevně vyvrací správnost údajů obsažených v evidenčních listech v letech 1973 a 1974, podle nichž v těchto letech bylo vykázano zaměstnání (resp. učební poměr) pouze ve III. pracovní kategorii.

[52] Přestože údaje obsažené v evidenčním listě za rok 1973 stěžovatel stvrdil svým podpisem, správnost v něm obsažených údajů o zařazení stěžovatelovy praktické výuky v tomto roce výlučně do III. pracovní kategorie vyvrací výpověď svědkyně V. (která mimo jiné potvrdila, že učni za účelem seznámení se se všemi činnostmi dělali tzv. kolečko, tedy střídali jednotlivé provozy koksoven, zařazené v různých pracovních kategoriích - blíže viz odst. 16. napadeného rozsudku) ve spojení s obsahem učebního plánu daného učebního oboru (z něž mimo jiné vyplývá, že odborný výcvik probíhal na vhodných produktivních pracích z výrobního programu podniku - blíže srov. odst. 18. napadeného rozsudku).

[53] Obdobné závěry pak platí i pro dobu učebního poměru v roce 1974 (konkrétně do 30. 4. 1974) s tím, že evidenční list vystavený za tento rok stěžovatel ani nepodepsal, neboť ten obsahuje poznámku „*podpis nedosažen*“. Za zmínku pak v této souvislosti stojí i část výpovědi svědkyně V. o tom, že po přechodu učňů z Dolu Hlubina (kde stěžovatel započal svůj učební poměr dne 1. 9. 1971) na Báňské strojírny, n. p., konkrétně na OKK Koksozny (k čemuž došlo 1. 2. 1973), nemohlo dojít ke změně výkonu odborného výcviku učňů na jiných pracovištích, než na kterých vykonávali tuto činnost v době učebního poměru u Dolu Hlubina (v letech 1971 a 1972). I to ve shodě se stěžovatelovými tvrzeními zakládá pochybnosti o správnosti údajů obsažených v evidenčních listech vystavených v letech 1973 a 1974 ohledně zařazení zaměstnání do příslušné, konkrétně III., pracovní kategorie.

[54] Stěžovatel dále v kasační stížnosti ke krajským soudem provedenému dokazování namítá, že pro své závěry využil i výpověď svědkyně I. F. Z ní vyplývalo, že v rozhodné době nebyla zaměstnána v OKK Koksovny a.s. (resp. u její právní předchůdkyně), a neměla tudíž bezprostřední povědomost o skutečnostech podstatných pro posouzení věci (zejména zda stěžovatel v době svého učebního poměru vykonával praxi na pracovištích v I. preferované pracovní kategorii a jak praktická část stěžovatelovy výuky probíhala).

[55] Nejvyšší správní soud zde přitakává stěžovateli v tom, že výpověď této svědkyně nemohla představovat stěžejní podklad pro závěry krajského soudu, neboť není pochyb o tom, že v rozhodné době, kdy stěžovatel navštěvoval dané střední odborné učiliště na Dole Hlubina, či posléze v Báňských strojírnách, n. p., konkrétně OKK Koksovnu, pro které své vzdělání učni realizovali, nepracovala. O skutečnostech pro věc významných se tudíž mohla dozvědět toliko z doslechu a nemohla je vnímat vlastními smysly.

[56] Nejvyšší správní soud však nepřehlédl, že byť se krajský soud v napadeném rozsudku dovolal výpovědi této svědkyně, své závěry o tom, že učni prováděli práci na dílnách, které byly zařazeny do III. pracovní kategorie, a že chodili i do provozů, které byly zařazeny do I. či II. pracovní kategorie, dovodil zejména z výpovědi svědkyně V., jakož i z učebních dokumentů pro daný učební obor (viz odst. 17. a 18. napadeného rozsudku). Výslech svědkyně F. tak nebyl jediným ani stěžejním důkazem, na němž krajský soud své závěry založil, jak se zřejmě stěžovatel domnívá. Z obsahu napadeného rozsudku je nadto zřejmé, že výpověď této svědkyně nepovažoval krajský soud za rozpornou se zbylými důkazy, o něž své závěry opřel, a právě proto na ni poukázal, ač uvedená svědkyně v rozhodné době na daném pracovišti nepůsobila. Jelikož krajský soud hodnotil výslech svědkyně F. nikoliv jen izolovaně, nýbrž ve vzájemné souvislosti s ostatními důkazy, nelze dovodit pochybení krajskému soudu při hodnocení tohoto důkazu.

[57] Skutečnost, že krajský soud dospěl k nesprávným právním závěrům, tak v souzené věci nebylo ovlivněno hodnocením uvedeného důkazu krajským soudem, nýbrž nesprávným výkladem § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 117/1988 Sb. při současném nezohlednění na něj navazujícího § 14 zákona o sociálním zabezpečení, jak uvedeno výše.

[58] Nejvyšší správní soud stěžovateli nemůže dát za pravdu ani v tom, že by se měla učební doba posuzovat jako jeden celek. Ostatně není zcela zřejmé, co touto argumentací stěžovatel míní. Z napadených rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná a posléze i krajský soud v napadeném rozsudku své závěry založily mimo jiné na obsahu evidenčních listů vystavených za dobu stěžovatelova učebního poměru od 1. 9. 1971 do 30. 4. 1974. Jak vyplývá ze zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, vedení evidenčních listů je jednou z povinností zaměstnavatelů a zaměstnavatel vede tento evidenční list pro každou osobu účastnou na důchodovém pojištění vždy za jednotlivý kalendářní rok (resp. jeho část, došlo-li k zahájení výdělečné činnosti zakládající účast na důchodovém pojištění nebo k jejímu ukončení v průběhu kalendářního roku). Opak neplyne ani z § 2 odst. 1 vyhlášky č. 102/1964 Sb., jehož se zde stěžovatel dovolává. Tato vyhláška byla zrušena s účinností od 31. 12. 1975 vyhláškou č. 128/1975 Sb. a obsahově shodné znění jako zmíněné ustanovení s účinností od 1. 10. 1988 obsahoval právě § 3 nařízení vlády č. 117/1988 Sb., citovaný výše v odst. [37]. Nejvyšší správní soud proto v

pokračování

míře odpovídající obecnosti uvedené stížnostní námitky shrnuje, že nelze dovodit, že by stěžovatel byl jakkoliv znevýhodňován oproti jiným pojištěncům v tom, že jeho zaměstnavatel vystavoval jednotlivé evidenční listy za příslušné kalendářní roky jeho učebního poměru a že je takto žalovaná i krajský soud za jednotlivé roky hodnotily.

[59] Poukazuje-li konečně stěžovatel v kasační stížnosti na odpovědnost zaměstnavatele za evidenci a vykazování konkrétního výkonu praktické výuky a na absenci konkrétních záznamů o jejím průběhu, z výše uvedených pasáží tohoto rozsudku vyplývá, že dosud provedeným dokazováním byla správnost údajů obsažených v evidenčních listech za dobu stěžovatelova učebního poměru zpochybněna. Z uvedeného důvodu je třeba se skutečnostmi, týkajícími se posouzení doby stěžovatelova studia za účelem jeho případného započtení jako doby výkonu zaměstnání na pracovištích či v provozech zařazených v I. (II.) pracovní kategorii znovu zabývat.

[60] Upozorňuje-li krajský soud v napadeném rozsudku také na to, že stěžovatel vůbec netvrdil, že by byl učněm připravovaným pro zaměstnání I. (II.) pracovní kategorie, nelze mu přisvědčit. Z žalobních tvrzení je zjevné, že stěžovatel od počátku řízení rozporuje závěry žalované obsažené v napadených rozhodnutích o tom, že doba jeho učebního poměru nebyla vykonávána na pracovištích či v provozech, kde se vykonávají zaměstnání v I. (II.) pracovní kategorii, což je pro zpochybnění závěrů žalované obsažených v napadených rozhodnutích tvrzení dostačující. Uvedená výtka krajského soudu o absenci daného tvrzení tak nemá pro posouzení věci žádnou relevanci a Nejvyšší správní soud ji považuje za nepřipadnou a bezvýznamnou.

[61] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud, byť se zabýval v souladu se závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku č. j. 8 Ads 60/2017-35 splněním podmínek vyplývajících z § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 117/1988 Sb., dospěl dílem k nesprávným závěrům (o tom, že byla naplněna jen první ze dvou podmínek stanovených v uvedeném ustanovení na pravidelnost praktického vyučování), a v důsledku toho dílem k předčasným závěrům (o tom, že stěžovateli není možné do doby zaměstnání v I.B pracovní kategorii započítat celou dobu studia na odborném učilišti, a proto mu nevznikl nárok na snížení důchodového věku ke dni 14. 3. 2014, neboť nebyl v I.B pracovní kategorii zaměstnán potřebných 20 let). Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. proto považuje Nejvyšší správní soud za naplněný.

VI.

[62] Kasační stížnost je pro výše uvedené důvodná, a proto Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 části věty první před středníkem s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm je krajský soud v souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným výše v tomto rozsudku.

[63] Bude tedy na krajském soudu, aby v dalším řízení jednak posoudil, zda a pokud, tak v jakém rozsahu, se stěžovatele dotkla administrativní zpětná změna pracovních kategorií, k níž došlo v roce 1985. Dále se bude zabývat tím, zda praktická výuka, jíž se během učebního poměru stěžovatel účastnil, byla v průběhu kalendářního měsíce převážně prováděna na pracovištích či provozech zařazených v I. pracovní kategorii. Vezme přitom v úvahu nejen skutečnosti, jež vyplynuly z již provedeného dokazování, ale zvaží i

doplnění dokazování o výslech svědka Ing. R. K., bývalého pracovníka Koksovny Karolina (na pozici provozní technik), kterého hodlal krajský soud vyslechnout již v předchozím řízení a neučinil tak pro onemocnění uvedeného svědka nemocí Covid-19, resp. zváží provedení dalších v úvahu přicházejících důkazů, jejichž potřeba v řízení dále vyjde najevo, nebo které budou v řízení případně navrženy. Poté o věci nově rozhodne.

[64] V souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. krajský soud v novém rozsudku rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. dubna 2024

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu